

Sygnatura akt: V GC 988/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 24 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: stażysta Kinga Gnerowicz

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2022 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa **Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółki Jawnej z siedzibą w W.**

przeciwko **M. O.**

o zapłatę

zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółki Jawnej z siedzibą w W. kwotę 4.079,92 zł (cztery tysiące siedemdziesiąt dziewięć złotych 92/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 27 lutego 2021 roku do dnia zapłaty,

umarza postępowanie w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 21.818,72 zł od dnia 11 lutego 2021 r. do dnia 26 lutego 2021 r.,

oddala powództwo w pozostałym zakresie,

zasądza od powoda Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółki Jawnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. O. kwotę 2.035,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 988/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12 lipca 2021 r. (data wpływu) do Sądu Rejonowego w K. V Wydziału Gospodarczego powódka Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) Sp. jawna z siedzibą w W. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika domagała się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany M. O. ma zapłacić jej kwotę 21.818,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 lutego 2021 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczyła dla pozwanego usługi spedycyjne i transportowe. Wskazała, że z ich tytułu wystawiła mu fakturę VAT na kwotę dochodzoną pozwem. Mimo upływu terminu płatności pozwany nie uregulował wynikających z niej należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 16 września 2021 r. w sprawie sygn. akt V GNc 1908/21 Sąd w osobie Referendarza sądowego orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 11 października 2021 r. (data wpływu) złożył sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz w całości. Wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że powódka nie wykazała, by faktura dołączona do pozwu została mu doręczona. Dlatego też termin zapłaty wynagrodzenia za przewóz nie upłynął, a powództwo jest przedwczesne.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 18 listopada 2021 r. (data wpływu) powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. Jednocześnie sprecyzowała roszczenie wskazując, że domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie od dochodzonej kwoty od dnia 27 lutego 2021 r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) Sp. jawna z siedzibą w W. jest wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Prowadzi działalność m.in. w zakresie transportu drogowego towarów. Pozwany M. O. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie transportu pod firmą (...) w K. w oparciu o wpis do (...).

(fakty bezsporne).

Na podstawie zlecenia transportowego nr (...) z dnia 14 grudnia 2020 r. pozwany zlecił powódce wykonanie usługi transportowej na trasie K. (Polska) – B. i W. (Wielka Brytania). W zleceniu określono wysokość frachtu za usługę transportową na kwotę 4.000,00 euro netto. Termin płatności został określony na 45 dni od daty otrzymania faktury VAT z potwierdzonymi oryginalnie wymaganymi dokumentami.

(dowód: zlecenie transportowe k. 14, archiwum rozmowy na komunikatorze trans k. 67-72).

Usługa transportowa została wykonana przez powódkę zgodnie z łączącą strony umową.

(dowód: międzynarodowy list przewozowy CMR k. 10, 11, dokument WZ k. 12, potwierdzenie odbioru towaru k. 13).

W dniu 28 grudnia 2020 r. powódka za wykonany przewóz wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 17.738,80 zł netto, tj. 21.818,72 zł brutto. Jako formę płatności wskazano przelew w terminie 45 dni, zaś termin zapłaty określono na dzień 11 lutego 2021 r. Powódka nadała na pocztę fakturę VAT w dniu 05 stycznia 2021 r. Pozwany odebrał ją w dniu 11 stycznia 2021 r.

(dowód: faktura VAT k. 8, śledzenie przesyłki pocztowej k. 63, wyciąg z pocztowej książki nadawczej k. 64-65).

Pismem z dnia 26 maja 2021 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 21.818,72 zł wraz z odsetkami w wysokości 627,90 zł tytułem należności wynikającej z faktury VAT nr (...). Wezwanie zostało nadane na pocztę tego samego dnia i doręczone pozwanemu w dniu 27 maja 2021 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 9, wyciąg z pocztowej książki nadawczej k. 15, śledzenie przesyłki pocztowej k. 66).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych do akt, których wiarygodność i rzetelność sporządzenia nie budziła jego wątpliwości, ani nie była kwestionowana przez strony procesu.

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2022 r. Sąd na okoliczność treści umowy łączącej strony, świadczeń wzajemnych oraz sposobu i terminu i ich spełnienia dopuścił dowód

z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Zaś na podstawie art. 235²§1 pkt 1 kpc i art. 458¹¹ kpc pominął pozostałe wnioski dowodowe. Pełnomocnicy stron nie złożyli zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 kpc w zakresie pominiętych wniosków dowodowych.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka dochodziła od pozwanego zapłaty wynagrodzenia za wykonaną usługę transportową.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, że strony sporu łączyła umowa przewozu międzynarodowego w rozumieniu art. 1 Konwencji z dnia 19 maja 1956 r. o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), na podstawie której powódka zobowiązała się przewieźć towary na zlecenie pozwanego, zaś miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu oraz miejsce przewidziane dla jej dostawy, znajdowały się w dwóch różnych krajach.

Stosowanie zaś do brzmienia art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Elementami przedmiotowo istotnymi umowy przewozu są: oznaczenie punktów początkowego i końcowego świadczenia przewozowego, określenie wielkości wynagrodzenia należnego przewoźnikowi oraz wskazanie przedmiotu przewozu. Umowa przewozu jest umową o świadczenie usług, a z uwagi na charakter świadczenia, do jakiego przewoźnik jest zobowiązany, zbliża się do umów rezultatu (M. S., System prawa prywatnego, t. 7, 2001, s. 526). Jest to umowa dwustronnie zobowiązująca, wzajemna i odpłatna, zaś odpłatność jest składnikiem przedmiotowo istotnym umowy przewozu.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 kc w zw. z art. 3 kpc w zw. z art. 232 kpc.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy na to na powódce spoczywał ciężar wykazania istnienia umowy, jej treści oraz wysokości należności dochodzonej w procesie. Na poparcie swojego stanowiska powódka jako dowód powołała zlecenie transportowe, korespondencję prowadzoną pomiędzy stronami, międzynarodowe listy przewozowe CMR, dokument wydania zewnętrznego przewożonego towaru, potwierdzenie odbioru tego towaru, a także fakturę VAT i wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem ich doręczenia pozwanemu.

Pozwany w sprzeciwie nie zaprzeczył, by strony zawarły umowę przewozu na warunkach określonych w zleceniu transportowym. Zakwestionował natomiast fakt, że otrzymał od powódki fakturę VAT wraz z kompletem dokumentów przewozowych oraz wezwanie do zapłaty.

Odnosząc się do braku doręczenia faktury VAT wraz z dokumentami przewozowymi wskazać należy, że zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, gdyby pozwany ich nie otrzymał w uzgodnionym terminie, zwróciłby się do powódki o ich przesłanie czy, o ile miałby zamiar wywiązać się ze swojego zobowiązania i uiścić wynagrodzenie za wykonaną usługę. Zatem przyjąć należy, iż zarzuty podniesione w sprzeciwie zostały sformułowane wyłącznie na potrzeby niniejszego procesu, zaś pozwany nie wykazał ich zasadności.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż istotą umowy przewozu jest dostarczenie przesyłki z miejsca załadunku do miejsca rozładunku, nie zaś doręczanie dokumentów transportowych. Dlatego też okoliczności związane z zawarciem umowy i jej wykonaniem co do zasady nie budziły wątpliwości Sądu. Powódka wykazała, że wykonała przewóz zgodnie z treścią zlecenia. Tym samym należy jej się wynagrodzenie z tego tytułu.

Powódka w przedmiotowej sprawie dochodziła od pozwanego zapłaty za wykonany przewóz w kwocie 21.818,72 zł. Jednakże zgodnie z treścią zlecenia transportowego, jak i wydruku z komunikatora trans, których treść nie była kwestionowana przez strony, ustaliły one wynagrodzenie netto powódki w walucie euro.

Zgodnie z treścią art. 358§1 kc jeżeli przedmiotem zobowiązania podlegającego wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzeżona spełnienie świadczenia w walucie obcej. Spełnienie świadczenia wyrażonego w walucie obcej poprzez zapłatę w pieniądzu polskim jest dopuszczalne o ile strony wyraziły na to zgodę, modyfikując choćby przez czynności konkludentne, treść łączącego ich zobowiązania, zaś w razie procesu sądowego, jeżeli dłużnik uznał powództwo wywiedzione w złotych polskich (tak wyrok SN z dnia 16 września 2011 r., sygn. IV CSK 75/11). Powódka zaś powyższych okoliczności nie wykazała.

Tym samym biorąc, pod uwagę umowę łączącą strony, powódka nie miała prawa dochodzenia wynagrodzenia netto w innej walucie niż euro, albowiem w umowie strony jednoznacznie postanowiły, iż ta zapłata miała nastąpić w tej właśnie walucie. Zasadzając

w niniejszej sprawie należność powódki w złotych polskich Sąd naruszyłby art. 358§1 kc i art. 354§1 kc, akceptując dowolne przekształcenie, mocą decyzji samej powódki, a bez zgody pozwanego i wbrew treści łączącej strony umowy, zobowiązania wyrażonego w euro

w zobowiązanie wyrażone w złotych. Należy także zaznaczyć, iż powyższego rozumowania nie zmienia treść art. 358§3 kc. Przepis ten stanowi, że w razie opóźnienia dłużnika wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonana. Prawo wyboru waluty, zgodnie z treścią art. 358§1 kc przysługuje wyłącznie dłużnikowi w sytuacji, gdy pozostaje w opóźnieniu. Z treści art. 358§3 kc wynika natomiast wyłącznie, iż w wypadku tego opóźnienia dłużnika wierzycielowi służy jedynie prawo wyboru kursu, po jakim będzie przeliczona wartość waluty obcej w wypadku wyboru przez dłużnika waluty krajowej albo

w wypadku, gdy umowa stron przyzna mu uprawnienie do wyboru waluty (tak wyrok SA w K. z dnia 10 czerwca 2021 r., V AGa 504/18).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż roszczenie powódki jest uzasadnione w zakresie żądania zasądzenia kwoty 4.079,92 zł, tj. równowartości podatku VAT i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt 1 i 3 sentencji wyroku.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka ograniczyła pozew w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od dochodzonej kwoty za okres od dnia 11 lutego 2021 r. do dnia 26 lutego

2021 r. Dlatego też Sąd na podstawie art. 355 kpc umorzył postępowanie w tej części i uwzględnił roszczenie odsetkowe w pozostałej części, o czym orzekł w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.091,00,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2019 r., poz. 785), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 3.600,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa powoda wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.). Powódka poniosła koszty procesu w wysokości 4.708,00 zł, zaś pozwany w kwocie 3.617,00 zł, łącznie 8.325,00 zł.

Powódka przegrała proces w 81%, zaś pozwany w 19% i w takiej części powinni ponieść jego koszty.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.035,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od oddalonej części powództwa, o czym orzekł w pkt 4 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szulawa